

економических систем. Автореф. дисс. на соиск. уч.ст. доктора эконом.наук...- Саратов : СГТУ, 2001.- 39с. **4. Ильин М.С.** Научно-технические потенциалы стран СЭВ: состояние, взаимодействие. - М.: Экономика, 1984.- 119с. **5. Ильяшенко С.Н.** та ін. Менеджмент та маркетинг інновацій.- Суми : Мрія, 2004.- 616с. **6. Каныгин Ю.М.** Научно-технический потенциал (Проблемы накопления и использования).- Новосибирск.: Наука, 1984.-154с. **7. Кокурин Д.И.** Инновационная деятельность.- М.: Экзамен, 2001.- 576 с. **8. Лапин Е.В.** Экономический потенциал предприятия: Монография.- Сумы: ИТД "Университетская книга", 2002.- 310с. **9. Лещинер Р.Е.** Научно-технический потенциал современного производства.- М.: Знание, 1988.- 33с. **10. Лузин А.Е.** Повышение восприимчивости к нововведениям // ЭКО.- 1986.- №7.- С.120-127. **11. Марушкина М.А., Тамбовцев В.А.** Уровневая модель в анализе инновационного процесса // Проблемы интенсификации и диагностики нововведений М.: ВНИИСИ, 1984.- С.30-44. **12.** Научно-технический потенциал отрасли.-М.: Экономика, 1984.- 28с. **13. Олдак П.Г.** Принципы программного подхода // Материалы научного симпозиума по проблемам долгосрочного экономического прогнозирования развития народного хозяйства Сибири и Дальнего Востока.- Новосибирск, 1990.- 76с. **14. Перерва П.Г., Гончарова Н.П., Яковлев А.И.** Маркетинг инновационного процесса: Учебное пособие К.: Вира-М, 1998.- 267 с. **15. Pererva P.G., Kocziszk, Szakaly D., Somosi Veres M.** Technology transfer.- Kharkov-Miskolc, 2012.- 668s.

Д.Ю. КРАМСЬКОЙ, к.е.н., доцент, м.Харків, НТУ „ХПІ”
К.А. ПОНОМАРЕНКО, студент, м.Харків, НТУ „ХПІ”

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Найважливішою прерогативою держави є регулювання інноваційної діяльності. Як показує світовий досвід, що хоча ринок і є вихідною основою і кінцевою фазою інноваційного циклу, він усе-таки не може сам по собі забезпечити повноцінне системне рішення проблем інноваційного розвитку.

Форми впливу держави на економічні процеси різні і залежать від безлічі зовнішніх і внутрішніх факторів, стратегії розвитку держави і специфіки державного управління. Як показали дослідження, об'єктивні причини необхідності державного втручання наступні: інноваційні програми вимагають значного фінансування; підприємства-творці інновацій одержують лише частину загального соціально-економічного ефекту від реалізації результатів досліджень; впровадження нових технологій пов'язано з високими ризиками; фундаментальні і деякі напрямки прикладних досліджень не досить прибуткові для організацій, що орієнтуються на комерційний ефект; розробка і впровадження інновацій вимагають стабільної економічної кон'юнктури; інновації виступають основним фактором конкурентноздатності національного бізнесу на світовому ринку; деякі питання

соціальної та економічної політики дуже впливають на інноваційний розвиток країни; потреби інноваційного розвитку держави не завжди збігаються з інтересами приватних осіб.

Державна інноваційна політика створює ринкові стимули для формування національними приватними компаніями інноваційно орієнтованої стратегії.

Роль держави полягає в створенні економічних і організаційно-інституціональних умов росту інноваційної активності суб'єктів господарювання, науково-дослідних організацій, інтеграції невіддільних один одного учасників інноваційного процесу. Ставлячи перед собою задачу безперервності інноваційного процесу, держава та її інститути забезпечують конкурентний клімат інноваційного середовища, сприйнятливість суб'єктів господарювання до новинок, мобільність і гнучкість організацій-розроблювачів інновацій; забезпечення ефективності розробки інновацій на всіх етапах інноваційного циклу.

Серед основних напрямків структурно-інвестиційного маневру державного регулювання виділяють: розширення можливостей заощадження й інвестиційних нагромаджень населення на основі державного протекціонізму для збільшення попиту; фінансово-кредитна підтримка ринку інвестицій і технологій, пріоритетного розвитку науково-інноваційної діяльності; створення системи державного замовлення і кредитів у машинобудуванні і сільському господарстві; створення й удосконалення ланцюга науково-технічного циклу.

Найважливіше значення для формування національної інноваційної стратегії має досвід розвинених країн світу. Практика розвинених країн свідчить про широке використання такого інструменту державної інноваційної політики як передача технологій з державного сектора в промисловість.

Стратегічним політико-економічним курсом України є досягнення європейських соціально-економічних стандартів, тому визначальне і домінуюче значення має досвід і стратегія цього міжнародного інтеграційного угруповання в галузі інноваційної політики. Основними сучасними напрямками інноваційної політики ЄС є: поліпшення інноваційного середовища шляхом посилення інноваційної складової всіх національних політик та їхньої інтеграції; стимулювання ринкового попиту на інновації та підтримка ринків, найбільш

сприйнятливих до нововведень; стимулювання інновацій у держсекторі; посилення регіональної інноваційної політики.

Список літератури: 1. **Бойко І.В.** Национальная инновационная политика: из мирового опыта // Инновации. – 2002. – №4. – С. 28-31. 2. **Бойко І.В.** Технологические инновации и инновационная политика // Вопросы экономики. – 2003. – №2. – С. 141-144. 3. Основы инновационного менеджмента: Теория и практика: Учебное пособие / Под. ред. П.Н.Завлина и др. – М.: ОАО «НПО «Издательство «Экономика», 2000. – 475 с. 4. **Бауэр Р., Коллар Э., Тан В.** Управление инвестиционным проектом: Опыт IBM. – М.: ИНФРА-М, 1995. – 208 с.

О.І. КОЛОТЮК, асистент, м. Харків, НТУ „ХПІ”

К.А. ТАТЄВОСОВА, студентка, м. Харків, НТУ „ХПІ”

МОДЕЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОСНОВА УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Удосконалення механізму управління інноваційними процесами в рамках держави, регіону, галузі та окремо взятого підприємства є досить актуальною темою реформування української економіки. Але, незважаючи на це, єдиного концептуального підходу в цьому питанні не існує, як не існує єдиного підходу до визначення багатьох принципово важливих понять.

Термін "інноваційна стратегія" вживається в двох значеннях. По-перше, він служить характеристикою загальнофірмової стратегії досягнення довгострокових цілей фірми. У різних випадках при цьому розуміється, що фірма для досягнення своїх цілей: а) широко використовує інновації; б) використання інновацій є переважним інструментом у досягненні цілей.

По-друге, термін "інноваційна стратегія" вживається при структуруванні загальнофірмової стратегії поряд з такими поняттями як маркетингова стратегія, виробнича стратегія, кадрова стратегія, стратегія організаційного розвитку тощо. У другому випадку інноваційна стратегія визначається як діяльність фірми по впровадженню нових технологій, устаткування і розробці нових видів продукції, тобто при вузькому тлумаченні терміну "інновація".